

برداشت روسی از خطر اسرائیل برای جهان

سرویس روسیه/خبرگزاری آران
ایرامس

خبرگزاری آران / سرویس روسیه : حساسیت کشورهای غربی به رهبری امریکا به فعالیت های هسته ای برخی کشورها از جمله ایران و در مقابل اغماض قابل تأمل آنها در خصوص فعالیت های نظامی- هسته ای اسرائیل نه تنها در خاورمیانه، بلکه در سایر کشورها محل سوالات بسیاری بوده و است. محافل سیاسی و رسانه ای روسیه نیز با اشاره به این دوگانگی، دولت های اروپایی را به مشارکت نزدیک با اسرائیل در ساخت سلاح های هسته ای و بیولوژیکی متهم می کنند. به باور آنها همان طور که روندها به ویژه در سال های ابتدایی شکل گیری اسرائیل نشان می دهد، فرانسه و امریکا همکاری نزدیکی با تل آویوو در ساخت این بمب ها داشته اند. در این بین، هرچند مقامات اسرائیلی با تأکید بر وجود تهدید پایدار از ناحیه کشورهای مسلمان بر ضرورت تجهیز ارتش این کشور به تجهیزات کارآمد نظامی تأکید می کنند، اما کارشناسان از جمله تحلیل گران روسی، ساخت و انبار سلاح های متعدد هسته ای و بیولوژیکی را با تهدیدات های بالقوه معطوف به اسرائیل هم سان ندانسته و توجیحات تل آویوو را قابل پذیرش نمی دانند.

در سال 2003 مقامات اسرائیلی خبرگزاری بی بی سی را بدلیل نمایش فیلمی مستند در باره تاریخ هسته ای اسرائیل و محاکمه وانو «جاسوس هسته ای» و بیماری در میان کارگران مجموعه دیمونا به یهودی ستیزی متهم کرد. قابل توجه این که این برنامه با سوالات معمولی نظیر؛ «چه کشوری در خاورمیانه دارای سلاح هسته ای ثبت نشده است؟»، «در چه کشوری کنترل خارجی بر منابع هسته ای وجود ندارد؟» و «چه کشوری جاسوس هسته ای خود را به 18 سال زندان محکوم کرده است» آغاز شده بود. امروز در حالی جامعه جهانی آشکارا توجهی فزاینده و اغلب غیرمستدل به برنامه های هسته ای برخی کشورها از جمله ایران نشان می دهد که تحقیق در خصوص برخی حقایق مربوط به ساخت و انباشت سلاح هسته ای توسط اسرائیل، کشوری که به عنوان یک دموکراسی از آن نام برده می شود، اما بصورت نظام مند مانع از فعالیت بازرسان بین المللی از تأسیسات خود می شود، با اغماض ها و چالش های بسیار مواجه است. این کشور از قضا تنها کشور جهان است که با تصمیم سازمان ملل متحد ایجاد شده و به گمان کارشناسان از ذخایر عظیم نه تنها سلاح هسته ای، بلکه سلاح شیمیایی و بیولوژیکی برخوردار است.

اسرائیل از همان آغاز پیدایش نشان داد که به قوانین حقوق بین الملل و رفتار متمدنانه در عرصه سیاسی خارجی چندان اعتقادی ندارد. در عمل نیز طی تاریخ کوتاه این کشور، «ضربات انتقام جویانه» و «حملات پیشگیرانه» آن به خاک کشورهای عرب همسایه از جمله اشغال بخش هایی از سرزمین های آنها با لزوم مقابله با تهدید نابودی اسرائیل توجیه شده است. با این ملاحظه، تل آویوو زیر پوشش افسانه دشمنی پایدار همه جهان عرب و حتی فراتر از آن همه جهان اسلام با اسرائیل، نیروهای مسلح نیرومندی مجهز به مدرنترین تجهیزات را ایجاد کرده است. لازم به ذکر است که هرچند وجود سلاح های کشتار جمعی اسرائیل رسماً نه تأیید و نه تکذیب می شود، اما برای گفتن اینکه کسی در داشتن این سلاح ها آنهم در مقادیر زیاد شکی ندارد، شجاعت بیش از حد مورد نیاز نیست. برخی از منابع به این امر اشاره می کنند که اسرائیل از همان سال 1948 در جریان جنگ های خود با اعراب از این سلاح ها استفاده کرده است. یک منبع اسرائیلی بنام آویور کوئن در این خصوص تصریح دارد که نیروهای مسلح کشورش در آن زمان «مواد بیولوژیکی» را در جنگ بکار برده اند.

یک منبع دیگر بنام اوری میل اشتین خاطر نشان می شود که در سال 1948 در بسیاری از دهکده های عربی برای جلوگیری از بازگشت مردم به محل زندگی خود، چاه های آب مسموم شدند. او همچنین به این مساله اشاره می کند که علت شیوع تیفوس در عکو در ماه مه 1948 یک عملیات ویژه و موفق ارتش اسرائیل بود. همچنین می توان بیاد آورد که کمیته فلسطینی-عربی در جولای سال 1948 اعلام کرد شواهدی در دست دارد که نیروهای مسلح اسرائیلی مسئول شیوع وبا در مصر در نوامبر سال 1947 و در روستاهای سوریه در نزدیکی مرز فلسطین و سوریه هستند. شاهد این مدعا نیز «اسارت چهار سرباز اسرائیلی در نوار غزه بدست سربازان مصری در ماه مه 1948 بود. این دستگیر شدگان به همراه خود ظروفی حاوی محرک های اسهال و تیفوس داشتند. به گفته یکی از این اسیران بنام داوید گورین، گروه آنها از فرماندهی خود دستور گرفته بود تا چاه های آب را در منطقه استقرار یگان های مصری با تیفوس و اسهال آلوده سازد و به این وسیله آنها را از کار بیاندازد» (نیویورک تایمز، 24 جولای 1948).

در یکی از سایت های اینترنتی نیز اطلاعاتی در باره استفاده اسرائیلی ها از مواد شیمیایی و بیولوژیک به عنوان سلاح جنگی در سرزمین های فلسطینی در مناطق عین البیدا در سال 1968 و عراقی در سال 1972 و میچل در سال 1978 در زمان جنگ با لبنان گزارش هایی منتشر شده است. اسرائیلی ها در سال 1982 هنگام جنگ با لبنان مواد شیمیایی تخریب کننده و مشخصاً سیانید هیدروژن، گاز اعصاب و گلوله های پر شده با فسفر را به کار برده اند. عصر روز 4 اکتبر 1992 هواپیمای ترابری «بوئینگ 747» متعلق به «آل» شرکت هوایی اسرائیل در 15 کیلومتری فرودگاه بین المللی «اسهبیلوهول» آمستردام چند دقیقه پس از پرواز دچار سانحه شد. این هواپیمای از موریتس ویل آمریکا به تل آویوو پرواز می کرد و یک توقف در هلند داشت. اواسط سال 2002 بارنامه ای به دست روزنامه نگاران روزنامه هلندی «هندلس بلاد» افتاد که حاکی از آن بود که در داخل این هواپیمای علاوه بر مهمات، مواد منفجره و مایعات آتشزا، 190 لیتر دی متیل متیل فسفاتان بوده است. این ماده شیمیایی یک ماده اولیه یعنی ماده خام ساخت سلاح مسموم کننده و فلج کننده اعصاب است که همانند سارین عمل می کند.

طبق ارزیابی کارشناسان این مقدار ماده شیمیایی برای ساخت 270 کیلوگرم زارین کافی بوده است. میزان مرگبار بودن این ماده مسموم کننده برای انسان در صورت تماس با پوست و یا مجاری تنفسی یک هزارم گرم است. کمی بعد مشخص شد که علاوه بر دی متیل متیل فسفاتان مخازن فلوریک هیدروژن و ایزوپروپانول نیز در این بوئینگ بوده است. برای ساخت گاز سارین چهار ماده اولیه مورد نیاز است که سه مورد از آن ها با یک پرواز حمل می شده است. طبق نظر کارشناسان سازمان بین المللی منع سلاح های شیمیایی مستقر در لاهه، این مقدار سارین برای استفاده در تحقیقات نظامی مثلاً آزمایش انواع جدید ماسک ضد گاز و و یا البسه ضد مواد شیمیایی مورد نیاز نیست. اما این مقدار برای یک آزمایش صحرایی در ابعاد وسیع مناسب است و که البته این امر فاقد هر گونه اهداف دفاعی است. طبق بارنامه، شرکت آمریکایی «سولکاترونیک کیمیکالز» از ایالت پنسیلوانیا فرستنده و انستیتوی اسرائیلی تحقیقات بیولوژیک واقع در «نس- صهیون» گیرنده آن بوده است. نتایج آزمایش خاک در محل سانحه نشان داد که تقریباً 1000 لیتر از یک ماده شیمیایی دیگر با نام 3- بوتیل فسفات در بوئینگ بوده است. به اعتقاد کارشناسان هلندی چنین حجمی از یک ماده شیمیایی تنها برای یک هدف یعنی تولید اورانیوم جنگی مورد نیاز است. لازم به ذکر است که 3- بوتیل فسفات در بارنامه قید نشده بود.

در این رابطه روزنامه «نووا گازی یتا» در 28 مارس 2004 نوشت؛ «بدین ترتیب می توان نتیجه گرفت که اسرائیل که تاکنون کنوانسیون بین المللی سلاح های شیمیایی را امضاء نکرده، به کمک ایالات متحده آمریکا به ساخت مواد سمی جنگی ادامه می دهد.» در تکمیل آنچه که در بالا ذکر شد باید سخنان یکی از مقامات بلند پایه اسرائیلی اشاره کرد که در روزنامه بریتانیایی ساندی تامیز نقل شد مبنی بر این که؛ «بعید است حتی یک سلاح شیمیایی و یا میکروبی شناخته شده و یا شناخته نشده وجود داشته باشد که در انستیتوی «نس- صهیون» تولید نشده باشد. در عین حال هیچ کشوری در خاور میانه به اندازه اسرائیل سلاح کشتار جمعی در اختیار ندارد.» همچنین هیچ کشور دیگری نتوانست از نظارت دقیق به زرادخانه هسته ای خود بگریزد. اسرائیل که یکی از تولیدکنندگان عمده سلاح های کشتار جنگی در منطقه خاورمیانه است هرگز در عرصه بین المللی بعنوان چنین کشوری برسمیت شناخته نشد. تحلیل پتانسیل اقتصادی و علمی- فنی دولت اسرائیل نشان می دهد که این کشور با توان خود قادر به سازماندهی تولید صنعتی سلاح شیمیایی، هسته ای و بیولوژیک می باشد. در این بین، تنها نقطه ضعف اسرائیل ماده خام برای تولید سلاح هسته ای است، اما این مشکل هم به یمن امکانات مالی و کمک اقلیت های اروپایی که با نخبان سیاسی و اقتصادی کشورهای برجسته ارتباطی تنگاتنگ دارند قابل حل است.

برنامه هسته ای اسرائیل در دهه 50 میلادی آغاز شد. داوید بن گوریون، نخستین نخست وزیر اسرائیل و شیمون پرز سازمان دهنده اصلی پروژه اتمی در آغاز این تلاش ها بودند. تاریخچه مختصر این برنامه بشرح زیر می باشد: در سال 1952 کمیسیون انرژی هسته ای زیر کنترل وزارت دفاع اسرائیل تشکیل شد. اسرائیل در سال 1956 موافقتنامه سری خود با فرانسه را در خصوص ساخت یک راکتور هسته ای پلوتونیومی منعقد کرد. فرنیسیس پریزین یکی از کارشناسان هسته ای برجسته فرانسوی در سال 1986 تاکید کرد که طی 2 سال پایانی دهه 1950، فرانسه و اسرائیل فعالیت مشترکی را در رابطه با طراحی بمب هسته ای انجام داده اند. ساخت راکتور در بخش مجزایی از صحرای نیگیف در نزدیکی شهرک دیمونا آغاز شد. این پروژه بسیار وسیع شامل راکتور و شماری از تاسیسات زیر زمینی مستقر در محدوده ایی به مساحت 14 میل مربع می گردد. 1500 کارگر اسرائیلی و فرانسوی در ساخت این مجموعه شرکت داشتند. یکی از کارخانه های فرانسوی نیز کارخانه ایی برای جدا سازی پلوتونیوم ساخت. طبق اطلاعات فدراسیون دانشمندان در واشنگتن، هواپیمایی نظامی فرانسه ماده کلیدی راکتور پلوتونیومی یعنی آب سنگین را از نروژ به اسرائیل حمل کرده است.

در سال 1958 هواپیماهای جاسوسی یو-2 آمریکایی ساخت این مجموعه را ثبت کردند. اسرائیل در ابتدا اعلام کرد که این مجموعه یک کارخانه نساجی است که در حال ساخت است و بعد از آن گفت که یک کارخانه متالوژی است. دو سال بعد آمریکایی ها این مجموعه را به عنوان یک راکتور هسته ایی ارزیابی کردند. نمایندگان سازمان سیا نیز در این خصوص اظهار داشتند که طبق اطلاعات آنها این مجموعه بخشی از برنامه اسرائیل برای ساخت سلاح اتمی است. در سال 1961 کندی، رئیس جمهور آمریکا در دیدار با بن گوریون اطلاعاتی را دریافت کرد که طبق آن راکتور در حال ساخت برای مقاصد صلح آمیز و تولید برق است. اما در واقع در این زمان شرکتی در دیمونا در حال تولید پلوتونیوم جنگی بود. ولی سخنان نخست وزیر اسرائیل کندی را متقاعد کرد. رئیس جمهور آمریکا تصمیم گرفت به کنترل کارشناسان آمریکایی بر ساخت راکتور بسنده کند و آنها را برای بازرسی سوری به آنجا اعزام دارد.

در سال 1961 برای نخستین بار گروهی از کارشناسان خارجی از دیمونا بازدید کردند. اما طبق آنچه که ایوزر کوئن در مونوگرافی خود با عنوان «اسرائیل و بمب» که چند سال پیش در نیویورک به چاپ رسید، نوشته، بازدیدکنندگان هیچ نشانه ای از کارخانه رادیو شیمی زیر زمینی و حتی آثاری از وجود آن نیافتند. چرا که «برای پنهان ساختن این فعالیت از بازرسان دیواری مصنوعی ساخته شد که آسانسورهایی را که برای ورود به تاسیسات زیرزمینی شش طبقه که در آن پلوتونیوم و اجزاء بمب هسته ای تولید می شد تعبیه شده بود، پنهان می ساخت. به گزارش کوئن در آغاز سال جنگ شش روزه در سال 1967 دو بمب اتمی منتظر شدند و از سال 1970 به بعد به گفته پریزین کارشناس فرانسوی، اسرائیل 3 تا 5 بمب هسته ای تولید کرده بود.

کارل داکیت، معاون سابق رئیس سازمان سیا در حوزه علوم و فناوری در پایان دهه 60 میلادی تاکید کرد که اسرائیل یک برنامه منسجم برای ساخت سلاح هسته ای دارد. این تاکید او بر پایه گفتگو با ادوار تیلور پدر بمب هیدروژنی آمریکا که چندین بار از اسرائیل بازدید و از برنامه هسته ای این کشور حمایت کرده بود، مبتنی بود. هنگامی که داکیت افکار خود را با ریچارد هلمس، رئیس سیا در میان گذاشت، هلمس فقط به او توصیه کرد که «جلوی زبانش را محکم نگهدارد». شکی نیست که آمریکا عملا چشمانش را بر روی برنامه هسته ای اسرائیل بست و تمعدا توجه خود را بر این امر که اسرائیل از امضای قرارداد عدم گسترش سلاح های هسته ای خودداری کرده متمرکز ساخت. به گفته کوئن وضعیت یاد شده منعکس کننده «درک نیکسون، رئیس جمهور آمریکا و گلدای مایر، نخست وزیر اسرائیل از واقعیات سیاسی و راهبردی» بود که طبق آن «گمان برده می شد، اما ادعان نمی شد» که اسرائیل کشوری است که دارای سلاح هسته ای باشد.

در سال 1969 نیکسون متعهد شد بازرسی های آمریکا را متوقف ساخته و «چشمان خود» را بر روی برنامه هسته ای اسرائیل ببندد، اما در صورتی که خود اسرائیل ها این برنامه را افشا نکرده و آشکارا دست به آزمایش هسته ای نزنند. اسرائیل طی اجرای برنامه اتمی خود گام های مختلفی را برای افزایش ذخایر مواد هسته ای خود و از جمله ذخایر پنهانی آن برداشته است. این کشور بارها به خرید مخفیانه و ربودن چنین موادی از آمریکا، بریتانیا، فرانسه، آلمان فدرال و دیگر کشورها متهم شده است. در سال 1986 در آمریکا متوجه مفقود شدن 100 کیلو گرم اورانیوم غنی شده در یکی از کارخانه های ایالت پنسیلوانیا شدند. رد ریابندگان در اسرائیل هویدا شد. تل آویو هم واقعتی حمل غیر قانونی کربترون که برای ساخت بمب اتمی قابل استفاده است را تایید کرد. (کربترون دستگاه کوچکی است که برای ساخت بمب اتمی و نیز برای دستگاه های کپی مورد استفاده قرار می گیرد. از این دستگاه ها در سیستم منفجر کننده نخستین بمب های اتمی آمریکا استفاده می شد). قوانین آمریکا صادرات این ماده را شدیداً زیر کنترل دارد. به عقیده کارشناسان، اسرائیل در حال حاضر دارای 200-150 بمب اتمی است و انستیتوی علمی-تحقیقاتی جهان در استکهلم ذخایر سلاح های هسته ای اسرائیل را 200 عدد ارزیابی می کند. به گزارش سازمان سیا هم زرادخانه اتمی اسرائیل جایگاه پنجم و یا ششم را در جهان دارد. طبق قرارداد عدم گسترش سلاح های هسته ای ذخایر اتمی 5 کشور به شرح زیر است: بریتانیا 185 عدد، روسیه 8232 عدد، آمریکا 7068 عدد، چین 402 و فرانسه 348 عدد.

گمان می رود که تعداد سلاح های هسته ای اسرائیل دو برابر هند و پاکستان است. لازم به ذکر است که در تاریخ 13 جولای 1998 شیمون پرز، نخست وزیر اسرائیل در کنفرانسی مطبوعاتی در اردن برای نخستین بار آشکارا اعتراف کرد که کشورش دارای سلاح هسته ای است. همان طور که اشاره شد اسرائیل به آمریکا قول داد که هرگز به آزمایش هسته ای آشکارا دست نزند. اما با این وجود برخی آزمایش های هسته ای در این کشور انجام شد. در 22 سپتامبر 1979 ماهواره آمریکایی آزمایش جوی بمب حرارتی در اقیانوس هند در نزدیکی سواحل آفریقای جنوبی را ثبت کرد، اما به علت دخالت اسرائیل، تصاویر مربوطه توسط یک گروه برگزیده از دانشمندان بسرعت روتوش شد. کمی بعد از طریق منابع اسرائیلی مشخص شد که سه چاشنی اتمی که برای استفاده در توپخانه در نظر گرفته شده بود مورد آزمایش قرار گرفته است. روزنامه واشنگتن پست در آن زمان در رابطه با کشف آزمایش های هسته ای توسط ماهواره ولا (Vela) نوشت: «..... این 42 مین بار است که ماهواره ای از این کلاس چنین سیگنالی را ثبت می کند؛ در ضمن کارشناسان بر این اعتقادند که در 41 بار گذشته آزمایش های هسته ای جوی تشخیص داده شده است.

پس از این، اسرائیل احتمالا از ادامه آزمایش تجهیزات واقعی هسته ای صرف نظر کرد، زیرا انجام این آزمایش ها به صورت پنهان از چشم جامعه جهانی عملاً غیر ممکن است. علاوه بر این به نظر بسیاری از کارشناسان، اسرائیلی ها طی اجرای برنامه هسته ای خود می توانند یا ظاهراً بصورت گسترده از مدل سازی رایانه ای استفاده کند و بعضاً نیز آزمایش هایی با مواد غیر هسته ای انجام دهد که از این طریق امکان به حداقل رساندن نیاز به انجام تست های هسته ایی واقعی را فراهم می سازد. از سوی دیگر اسرائیل ضمن امتناع از تایید علنی امکانات هسته ایی خود قول داده که سلاح هسته ای را در خاورمیانه «به کار نیندند» که معنی آن به زبان ساده اینست که از این نوع سلاح بصورت پیش دستانه استفاده نخواهد کرد. وجود سلاح های هسته ای مشخص کننده برتری اسرائیل در منطقه است و طبق نظر سرویس های امنیتی خارجی، امکان مانور سیاسی این کشور و آزادی عمل آن را به نحو قابل ملاحظه ای افزایش خواهد داد. اما چه کسی می تواند تضمین کند که در شرایط مشخص، اسرائیل «ضربه پیشگیرانه هسته ای» را وارد نسازد؟

لازم به ذکر است که هرچند به دولت یهودی نسبت های دموکراتیک داده می شود، اما بحث در باره برنامه هسته ای در این کشور یک تابو است به نحوی که کمیسیون انرژی اتمی اسرائیل یکی از سری ترین سازمان ها است. بودجه این سازمان غیرعلنی است و کارمندان آن در صورت مطرح کردن مسائل کاری خود به مجازات های سختی محکوم خواهند شد. برنامه هسته ای اسرائیل با سیاستی به نام «سادگی هسته ای» حمایت می شود که می توان آن را به شکل زیر تشریح کرد؛ اسرائیل بطور رسمی به امکانات هسته ای خود اعتراف نمی کند و بالطبع مشمول تحریم های سیاسی و اقتصادی مربوطه نمی شود، ولی در عین حال حربه ای قوی برای ارباب در اختیار دارد، زیرا کشورهای دیگر می دانند که چنین سلاحی وجود دارد. آونر کوئن در کتابی با عنوان «اسرائیل و بمب» که با دقت فراوان مستدل شده می نویسد که راهبرد هسته ای اسرائیل پایه اصلی موفقیت این کشور است، زیرا این راهبرد به تل آویوو امکان داده تا انحصار سلاح هسته ای در خاورمیانه را در اختیار داشته باشد و از تعهدات سیاسی که داشتن آشکار سلاح هسته ای در پی دارد دوری جوید.

رهبری سیاسی-نظامی آمریکا از این رویکرد اسرائیلی نسبت به برنامه هسته ای خود حمایت کرده و در کساکش انتقادات و مخالفت ها به این حمایت ادامه داده اند. جان اف. کندی در سال 1961 اظهارات تل آویو را در مورد صلح آمیز بودن ماهیت برنامه هسته ای قبول کرد. در این مقطع بازرسی های آمریکا از تاسیسات هسته ای اسرائیل صرفاً جنبه ظاهری داشتند و فقط موجب «به خواب رفتگی» افکار عمومی شدند. نیکسون در سال 1969 قول داد «چشم های» خود را بر روی برنامه های هسته ای اسرائیل ببند به شرطی که آنها فعالیت های خود در این زمینه را افشاء نکنند و آشکارا دست به آزمایش نزنند. بعدها کلینتون «تعهد محرمانه» داد که در ازای «ادامه سیاست سکوت در رابطه با مساله دارا بودن سلاح اتمی»، «توانایی اسرائیل مبنی بر بازدارندگی راهبردی» را حفظ کند. بوش رئیس جمهور آمریکا نیز به تعهد سلف خود وفادار ماند. سرویس های امنیتی آمریکا برای پرهیز از اعمال تحریم های اقتصادی و نظامی علیه اسرائیل، در گزارش های منظم خود به کنگره در

فهرست کشورهای تولید کننده سلاح کشتار جمعی، بطور سنتی نامی از اسرائیل به میان نمی آورند. آمریکائی ها در تلاش برای حمایت از محرمانه بودن تأسیسات هسته ای این کشور و دیگر تأسیسات مهم آن حتی فروش تصاویر دیجیتالی ماهواره ای تفصیلی از اسرائیل را نیز ممنوع کرده اند.

واشنگتن با اعلام راهبرد عدم گسترش سلاح های کشتار جمعی به عنوان اولویت سیاست خارجی خود، مصرا نه برنامه های هسته ای اسرائیل را «نادیده» می گیرد و در سطح غیر رسمی از این برنامه ها و سایر برنامه های تل آویوو برای ساخت وسایل حمل سلاح های هسته ای حمایت می کند. رهبری سیاسی نظامی آمریکا از سال 1969 جایگاه اسرائیل را بعنوان یک کشور هسته ای غیر رسمی به رسمیت می شناسند، اما حتی نمی کوشند این کشور را وادار به امضای قرارداد عدم گسترش کنند. دفتر ریاست جمهوری آمریکا در این خصوص تصریح کرده که آمریکا به همان دلیلی که فرانسه و انگلیس را تحمل می کند با سلاح هسته ای اسرائیل نیز کنار آمده و این کشور را یک تهدید نمی داند (برگرفته از مطالب کنفرانس وایت پلانتیشن مینی بر این که آمریکائی ها در مقابل موافقت اسرائیل با امضای قرارداد با فلسطینی ها در مقابل تل آویوو تعهداتی را بر عهده گرفت). همان طور که چون استین باخ، محقق آمریکایی نیز اشاره کرده؛ «تزویری که خصیصه ذاتی گفتگوهای آمریکا در خصوص کشورهای محور شرارت نظیر کره شمالی و یا ایران است و بی اعتنائی کامل به زرادخانه تحریک آمیز اسرائیل واقعا قابل تأمل است».

همچنین به دشواری می توان با دیدگاه یکی از ماموران بلند پایه سازمان ملل متحد در این خصوص که اسرائیل منبع اختلاف نظر های بزرگ در خاورمیانه است و «الگوی بدی برای دیگر کشورهای است که می کوشند سلاح هسته ای تولید کنند» مخالفت کرد. اسرائیل با آنکه عضو سازمان بین المللی انرژی هسته ای است، ولی از الحاق شدن به قرارداد عدم گسترش سلاح های هسته ای خودداری می کند. تل آویوو کنوانسیون حفاظت فیزیکی از مواد هسته ای را امضا کرده، اما آن را نیز تصویب نکرده است. این کشور همچنین عضو موافقتنامه های بین المللی کنترل بر صادرات مواد هسته ای نیست. دیدگاه زییف شیروف، کارشناس اسرائیلی در این رابطه که در روزنامه «هآرتص» چاپ شده درخور توجه است. به تأکید او؛ «هر کس باور کند که اسرائیل زمانی قرارداد عدم گسترش سلاح های هسته ای را امضا می کند، خیال پردازی بیش نیست». امروز هیچکس در جهان شک ندارد که در اسرائیل کار طراحی و تولید سلاح های کشتار جنگی بصورت هدفمند و با شدت در حال انجام است. در این مقاله تنها شمار ناچیزی از حقایق ذکر شده، اما با این وجود اینکه بسیاری از آنها در سطح دولتی تأیید نمی شود، اما جالب تأمل اینکه تکذیب هم نمی شوند.

بدین ترتیب اسرائیل رسماً ادعا می کند که دارای سلاح کشتار جمعی نیست و بالطبع مشمول هیچ تحریم قراردادهای بین المللی قرار نمی گیرد. در عین حال لازم به تأکید است که وجود زراد خانه سلاح های کشتار جمعی در این کشور از سوی ارگان های دولتی آن نفی نمی شود و حتی فرماندهان نظامی اسرائیلی آشکارا از امکان کاربرد آن سخن می گویند. چنین وضعیتی اسرائیل را از تجاوز گسترده کشورهای عربی مصون می دارد، اما موجب برقراری صلح در خاورمیانه نمی شود. باید به این مهم نیز اشاره کرد که وجود ذخایر سلاح های کشتار جمعی نمی تواند از انجام حملات تروریستی جلوگیری کند و به عکس موجب تحریک بیشتر این اقدامات می شود.